

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/56/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823010900
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3823010900.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D., E. XXX/XX, F. D., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, pre pokračovací trestný čin zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 3, odsek 4 písm. c), odsek 5 Tr. zákona účinného do 15. marca 2024, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 13. augusta 2025, prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza pod sp. zn. 1T/107/2023 zo dňa 05. mája 2025 a jednomyselne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza pod sp. zn. 1T/107/2023 zo dňa 05. mája 2025, na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza zo dňa 23. novembra 2023 pod č. k. 2Pv 68/23/3307-85, podanou na vecne a miestne príslušný Okresný súd Prievidza dňa 23. novembra 2023, bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zločinu neoprávneného prechovávaní omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 odsek 2, odsek 4 písm. b) v spojení s § 135d písm. b) Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 na tom skutkovom základe (skutok pod bodom 1 obžaloby), že

obžalovaný si v presne nezistenom čase a na presne nezistených miestach neoprávnene, teda bez príslušného legislatívou predpokladaného povolenia, presne nezisteným spôsobom zadovážoval a následne neoprávnene prechovával až do 09.30 hodiny dňa 28.12.2022 na rôznych miestach, kde sa v danom období zdržiaval, naposledy vo vchode bytového domu pod schránkami na ulici E. G. XX H. D. v priesvitnom vrecku plastovú striekačku značky Chirana objemu 2 ml, s dĺžkou tela 4,5 cm s obsahom kryštalickej látky bielej farby s hmotnosťou 0,526 g a priemernou koncentráciou 74,7 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 393 mg absolútneho metamfetamínu, plastovú striekačku značky Chirana objemu 2 ml s dĺžkou tela cca 4,5 cm s obsahom kryštalickej látky bielej farby s hmotnosťou 0,685 g a priemernou koncentráciou 74,8 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 512 mg absolútneho metamfetamínu, plastovú injekčnú striekačku značky Chirana objemu 2 ml s dĺžkou tela cca 4,5 cm s obsahom kryštalickej látky bielej farby s hmotnosťou 0,777 g a priemernou koncentráciou 74,8 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 581 mg absolútneho metamfetamínu a plastovú striekačku značky Chirana objemu 2 ml, s dĺžkou tela cca 4 cm s obsahom kryštalickej látky bielej farby s hmotnosťou 0,479 g a priemernou koncentráciou 75,7 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 363 mg absolútneho metamfetamínu, teda súhrnne metamfetamín o hmotnosti 2,467 g s obsahom absolútneho metamfetamínu o súhrnnej hmotnosti 1,849 g,

pričom metamfetamín patrí do II. skupiny omamných a psychotropných látok

v zozname omamných a psychotropných látok v zmysle Zákona číslo 139/1998 Z.z.
O omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov,

a súčasne bol uznaný za vinného aj zo spáchania trestného činu zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou alebo psychotropnou látkou podľa § 173 odsek 1, odsek 3 písm. c) Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 na tom skutkovom základe (skutok pod bodom 2 obžaloby), že

obžalovaný si na rôznych nezistených miestach a nezisteným spôsobom neoprávnene, teda bez príslušného legislatívou predpokladaného povolenia, zadovážoval v nezistených množstvách omamnú a psychotropnú látku - metamfetamín, ktorú od presne nezistenej doby až do dňa 25.05.2023 do 17:50 hodiny prechovával pri sebe a to aj za účelom ďalšej distribúcie konzumentom drog, pričom ju zadovážoval aj iným osobám, kedy minimálne:

- dňa 21.05.2023 v čase okolo 15:30 hodiny pri Kauflande pri predajni Tedi v Prievidzi predal za sumu 20 eur papierovú skladačku s obsahom kryštalickej látky bielej farby s hmotnosťou 0,053 g s prítomnosťou metamfetamínu, čo považuje KEU PZ za minimálne 1 bežnú jednotlivú dávku drogy, s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktorá je spôsobilá po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa a taktiež dňa 24.05.2023 v čase okolo 15:30 hodiny v Prievidzi pri garážach pri Unimate predal za sumu 30 eur papierovú skladačku s obsahom kryštalickej látky bielej farby s hmotnosťou 0,181 g s prítomnosťou metamfetamínu, čo považuje KEU PZ za minimálne 2 bežné jednotlivé dávky drogy, s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktorá je spôsobilá po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa a to osobe D. I.,

príčom metamfetamín patrí do II. skupiny omamných a psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok v zmysle Zákona číslo 139/1998 Z.z.
O omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený nasledovne :

podľa § 172 odsek 3 Tr. zákona účinného od 15. marca 2024, § 41 odsek 2 tohto Tr. zákona, § 38 odsek 2 tohto Tr. zákona, § 37 písm. m) tohto Tr. zákona na ú h r n ý trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 bol obžalovaný zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 odsek 1 Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 bol obžalovanému uložený aj ochranný dohľad na 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 60 odsek 1 Tr. zákona prvostupňový okresný súd obžalovanému uložil tiež trest prepadnutia vecí, a to: 1 ks mobilného telefónu značky Samsung, 1 ks mobilného telefónu Redmi, 1 ks mobilného telefónu Huawei, ktoré sa nachádzajú v úschove Okresného súdu Prievidza pod číslom 16/2024, pričom podľa § 60 odsek 5 Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Proti citovanému rozsudku prvostupňového okresného súdu podal odvolanie proti všetkým jeho výrokom v lehote 15-tich dní odo dňa jeho vyhlásenia na hlavnom pojednávaní obžalovaný, ktorý písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu doslovne takto :

„Skutok v bode I rozsudku

Krajský súd v Trenčíne vo svojom uznesení č.k. 3To/37/2023 v inej trestnej veci vyslovil právny názor, že vymedzenie času páchania trestného činu „v presne nezistenom čase v období minimálne od začiatku roku 2018 do 4.12.2020“ a vymedzenie miesta opakovaného konania slovami „na presne nezistenom mieste v Českej republike, Poľsku“ je rozporné s ustanovením § 163 ods. 3 Tr. por. a porušuje právo obžalovaného na obhajobu (str. č. 14 uznesenia).

Okresný súd Prievidza v skutku v bode 1 rozsudku použil rovnaké slovné spojenia a uvádza, že obžalovaný sa dopustil skutku v presne nezistenom čase a na presne nezistených miestach, presne nezisteným spôsobom.

Naviac súd nedokončil, čo si obžalovaný zadovažuje na takýchto miestach a prechováva na miestach, kde sa zdržuje, pretože v ďalšej časti skutku už pracuje s konkrétnymi vymedzenými vecami - plastovými striekačkami a metamfetamínom, o ktorých hovorí, že okrem vyššie uvedených neznámych miest, naposledy mal tieto konkrétne veci vo vchode bytového domu v skutku uvedeného.

Teda okrem presne vymedzenej časti, skutok obsahuje neurčitú časť, z ktorej vyplýva dojem, že obžalovaný si zadovažoval neoprávnene nejaké veci, bližšie nekonkretizované, pričom v tejto časti dokazovanie neprebehlo a rozsudok je v nej nepreskúmateľný.

Takto súd odoprel obžalovanému v priebehu trestného konania právo na obhajobu, a teda aj právo na spravodlivé súdne konanie.

Čo sa týka konkrétne vymedzených vecí v popise skutku, jediným usvedčujúcim dôkazom sú stopy DNA, teda nepriame dôkazy.

K usvedčeniu obžalovaného zo spáchania skutku v bode 1 rozsudku by bolo potrebných viacero nepriamych dôkazov, nakoľko nepriamy dôkaz má svoju hodnotu len v spojení s inými dôkazmi.

Nepriame dôkazy musia na preukázanie viny obžalovaného tvoriť vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich nepriamych dôkazov, ktoré vcelku zhodne a spoľahlivo dokazujú určitú skutočnosť, a ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich je možné vyvodiť len jeden jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru (R 38/1968- IV., R 38/1970-I.).

Nepriame dôkazy vedúce k dôvodnému podozreniu voči obžalovanému, ktoré však nevyklučujú reálnu možnosť, že páchatelom trestného činu mohla byť aj iná osoba, nie sú dostatočným podkladom pre uznanie viny obžalovaného (R 38/1970-I.).

Obhajoba tvrdí, že nie je možné vylúčiť možnosť iného záveru, konkrétne, že DNA obžalovaného bola na mieste, kde bola nájdená, prenesená iným spôsobom, než kontaktom obžalovaného alebo išlo o sekundárnu kontamináciu.

Záver súdu, že ak by stopy DNA preniesla iná osoba, museli by sa nachádzať na mieste aj stopy jej DNA, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, ide o záver nepreskúmateľný.

Obhajoba zdôrazňuje, že v súdnej praxi vo všeobecnosti dokonca ani jeden priamy dôkaz nemôže stačiť bez ďalšieho na vyvodenie viny obžalovaného, nieto ešte nepriamy dôkaz.

Napríklad podľa uznesenia NS SR č.k. 2Toš 4/2009 zo dňa 26.2.2010, str. 25, ak má byť rozhodnutie založené na výpovedi len jedného svedka priamo usvedčujúceho obžalovaného zo spáchania skutku, musia byť ostatné nepriame dôkazy tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávali ani najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti jedného usvedčujúceho dôkazu.

Podľa uznesenia NS SR č.k. 5To 17/2009 zo dňa 25.2.2010, str. 3,4, súd nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci z domniek a hypotéz, čo aj s vysokým stupňom pravdepodobnosti, pokiaľ pripadá do úvahy aj iný priebeh skutkového deja.

Skutok v bode 2 rozsudku

V súvislosti so skutkom v bode 2 rozsudku je potrebné uviesť, že záver o vine obžalovaného je opretý výlučne o hodnotenie svedeckých výpovedí svedka D. I..

Tieto výpovede vyhodnotil Okresný súd Prievidza v rozsudku č.k. 1T/107/2023 zo dňa 29.1.2025 tak, že nie sú postačujúce na to, aby súd mohol dospieť k záveru, že obžalovaný dealoval drogu svedkovi D. I..

Krajský súd v Trenčíne v uznesení č.k. 23To/19/2025-672 zo dňa 13.3.2025 na strane 8 uviedol, že sa stotožnil s hodnotením vykonaného dôkazu - svedecké výpovede I. a C. prokurátorom.

Obžalovaný pripomína, že prokurátor vyhodnotil tieto výpovede ako usvedčujúce obžalovaného.

Viazanosť súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle § 327 ods. 1 Tr. por. znamená povinnosť rešpektovať závery, ktoré urobil odvolací súd v otázkach hmotného a procesného práva.

V prípade hmotného práva viazanosť súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu by spočívala v tom, že správne zistený skutočný stav veci (tzn. skutková veta rozsudku) vykazuje znaky konkrétneho trestného činu, resp. že zistený skutok nie je trestným činom.

Ak nie je skutočný stav veci správne zistený a ak má odvolací súd za to, že je tomu tak preto, že okresný súd nehodnotil správne dôkazy vo veci vykonané, mohol odvolací súd len upozorniť, v ktorých smeroch má byť konanie doplnené, alebo čím je treba sa znovu zaoberať, nesmie však v žiadnom prípade k spôsobu hodnotenia dôkazov udeľovať záväzné pokyny.

Obžalovaný vníma postup odvolacieho súdu ako nezákonný, ktorým priamo prikázal prvostupňovému súdu, ako má rozhodnúť a to konkrétnym odkazom na hodnotenie dôkazov prokurátorom ako na správne.

Takýmto spôsobom bolo zásadným spôsobom porušené právo obžalovaného na obhajobu a na spravodlivé súdne konanie.

O vine obžalovaného, o vyhodnotení dôkazov proti nemu, v skutočnosti rozhodol prokurátor a nie súd, čo je neprípustné.

Záver

Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 1T/107/2023-687 zo dňa 5.5.2025 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.“

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa konalo za splnenia všetkých procesných podmienok intervenujúci prokurátor krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedol, že odvolanie obžalovaného navrhuje ako nedôvodné, podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu poukázal na ich písomné odôvodnenie odvolania a navrhol rozhodnúť tam spôsobom uvedeným.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa stotožňuje so všetkým, čo uviedol jeho obhajca.

Podľa § 317 odseku 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odseku 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odseku 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj

správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané príhľadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odseku 1 Tr. poriadku.

Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd preskúmal z podnetu podaného odvolania obžalovaného, ktoré je prípustné, bolo podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste napadnutý rozsudok okresného súdu v intenciách § 317 odseku 1 Tr. poriadku, pričom zistil, že vo vzťahu k rozhodovaniu o vine, v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci prvostupňový okresný súd vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odseku 12 Tr. poriadku, a na základe toho dospel k správny skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením § 168 odseku 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov prvostupňového okresného súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania obžalovaného. Obžalovaný, ktorý vo všetkých fázach trestného konania využil svoje zákonné právo a vo veci nevypovedal, aj napriek tomu, že sa doposiaľ (prostredníctvom svojho obhajcu) snažil spochybňovať zákonnosť procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní od prípravného konania až doposiaľ, t. j. aj konajúcimi súdmi, prvostupňovým okresným súdom a druhostupňovým krajským súdom, ako aj zákonnosť dôkazov, ktoré ho usvedčujú zo spáchania oboch žalovaných skutkov, je usvedčovaný z ich spáchania vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní tak, ako na to správne v podrobnostiach poukázal prvostupňový okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 1, prvostupňový okresný súd správne vyhodnotil všetky vykonané dôkazy – svedecká výpoveď I. I. a obsah podaného znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru č. PPZ-KEU-SL-EXP-2023/2096 a k tomu relevantné listinné dôkazy, ktoré boli súdom prvého stupňa teda správne zákonne procesne vykonané a potom aj takto vyhodnotené, pretože aj podľa názoru krajského súdu tvoria ucelenú reťaz usvedčujúcich dôkazov, ktoré na seba aj logicky nadväzujú, pričom neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by ich vierohodnosť znižovala. Krajský súd sa bez výhrad stotožnil s úvahami prvostupňového okresného súdu o spôsobe, akým sa dostala DNA stopa obžalovaného na nájdené (svedkom I.) a zaistené veci na inkriminovanom mieste, čo obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu opakovane namietal a tiež v rámci odvolacích námietok, ktoré krajský súd nepovažoval za kvalifikované a spôsobilé spochybniť relevantne preukázanú vinu obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku pod bodom 1. Nejde pritom teda o jediný dôkaz v tomto prípade tak, ako sa to snažil obžalovaný prezentovať. Úvahy prvostupňového okresného súdu sú v tomto smere jednoznačne presvedčivejšie a akceptovateľnejšie, než obžalovaným prezentovaná jeho obhajoba. Aj krajský súd považuje za logický a správny záver v tom, že pokiaľ by so zaistenými vecami manipulovala aj iná osoba ako obžalovaný, musela by byť stopa takejto osoby na týchto veciach, minimálne aspoň sčasti, čo tomu tak nebolo a nie je a je to preto nepochybne dôkazom toho, že predmetné zaistené veci patria bez akýchkoľvek rozumových pochybností obžalovanému aj napriek tomu, že on sa k veci nevyjadril.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 2, krajský súd úvodom, aj vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného a jeho nekvalifikovaný pokus (prostredníctvom jeho obhajcu) namietat' zaujatost' konajúceho senátu odvolacieho súdu, pokladá za potrebné zdôrazniť, že vo veci predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho krajského súdu pod sp. zn. 23To/19/2025 zo dňa 13. marca 2025 nepredstavuje v žiadnom smere porušenie Tr. poriadku. Krajský súd v tomto rozhodnutí vytkol prvostupňovému okresnému súdu niektoré jeho relevantné pochybenia, ale ani v najmenšom nevyslovil taký právny názor, ako sa obžalovaný subjektívne snažil tendenčne, v rámci tohto druhého odvolacieho konania dokázať, že krajský súd zaviazal okresný súd k tomu, ako má hodnotiť dôkazy. Je povinnosťou nadriadeného a odvolacieho súdu v rámci prieskumu zisťovať, či prvostupňový okresný súd procesne správne postupoval a zákonne hodnotil všetky vykonané, ale aj nevykonané, do úvahy pripadajúce dostupné dôkazy. Krajský súd obžalovaným namietanom uznesení krajského súdu pod sp. zn. 23To/19/2025 zo dňa 13. marca 2025 postupoval iba legitímne takýmto zákonným spôsobom. Na jeho verejnom zasadnutí preto v tomto smere námietku zaujatosti voči celému senátu odvolacieho krajského súdu, ktorú vzniesol obžalovaný v tomto druhom odvolacom konaní, založenú iba na tomto dôvode, ktoré jeho úvahy nie sú nielen akceptovateľné, ale v prvom rade predstavujú v súhrne jeho námietky voči procesnému postupu súdu,

nie je možné považovať zo zákona za spôsobilú o nej konať (viď § 32 odsek 6 Tr. poriadku) tak, ako to odvolací senát krajského súdu na verejnom zasadnutí, predsedom senátu aj zrozumiteľne vysvetlil.

Aj keď vo vzťahu k tomuto žalovanému skutku pod bodom 2 obžalovaný rovnako využil svoje zákonné právo a nevyjadril sa, z jeho spáchania bol nepochybne usvedčený dôkazmi tak, ako na ne prvostupňový okresný súd poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku a ktorými sú svedecké výpovede D. I. a D. C., spolu s relevantnými listinnými dôkazmi a príslušnými znaleckými posudkami, ktoré sa tiež vzájomne podporujú, nadväzujú na seba a tvoria tak ucelenú reťaz dôkazov, ktoré obžalovaného zo spáchania tohto skutku bez rozumových pochybností usvedčujú. Prvostupňový okresný súd sa pri hodnotení týchto dôkazov, najmä pokiaľ ide o svedeckú výpoveď D. I. z hľadiska vierohodnosti správne, logicky a akceptovateľne podrobne vysporiadal. To platí aj pokiaľ ide o zákonnosť výpovede tohto svedka z prípravného konania, ktorú nedôvodne obžalovaný namietal s poukazom na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady Európy (EU) č. 2016/1919 zo dňa 26. októbra 2016, ku ktorej porušenie orgánmi činnými v trestnom konaní pri výsluchu tejto osoby aj podľa názoru krajského súdu nedošlo. V tomto smere krajský súd odkazuje na správne uvádzané skutočnosti prvostupňovým okresným súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Po uskutočnení ďalšej prieskumnej povinnosti krajského súdu vo vzťahu k výroku o právnom posúdení oboch žalovaných skutkov prvostupňovým okresným súdom v napadnutom rozsudku krajský súd uvádza, že aj v tomto prípade súd prvého stupňa postupoval správne, keď pri aplikácii Trestného zákona použil a teda aplikoval Trestný zákon účinný od 15. marca 2024 v znení jeho novely - Zákon č. 40/2024 Z. z., pretože jeho aplikácia bola v prejednávacom a posudzovanom prípade skutočne významne priaznivejšia pre obžalovaného. Povinnosťou prvostupňového okresného súdu bolo aj v súlade s vysloveným právnym názorom v skoršom rozhodnutí odvolacieho krajského súdu pod sp. zn. 23To/19/2024 zo dňa 13. marca 2025, bez narušenia skutkovej totožnosti oboch žalovaných skutkov, so zreteľom na súčasné znenie oboch predmetných skutkových podstát presne identifikovať, resp. označiť zaistené omamné látky v súlade so súčasnými zákonnými kritériami, čo prvostupňový okresný súd správne vykonal a potom aj správne posúdil oba žalované skutky ako jednak trestný čin zločinu neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 odsek 2, odsek 4 písm. b) v spojení s § 135d písm. b)

Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 (žalovaný skutok pod bodom 1) a jednak ako trestný čin zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou alebo psychotropnou látkou podľa § 173 odsek 1, odsek 3 písm. c) Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 (skutok pod bodom 2). U oboch boli totiž kumulatívne naplnené všetky štyri potrebné ich formálne znaky, t. j. subjekt, obžalovaný ako dospelý páchatel bez zistenia nepríčetnosti či jej relevantného zníženia, subjektívna stránka vo forme priameho úmyslu (dolus directus), objektívna stránka – konanie obžalovaného, ktoré zreteľne vyplýva z obsahu oboch žalovaných skutkov ako aj inak spoločný objekt útoku týchto dvoch trestných činov spočívajúcich v ochrane nakladania s omamnými a psychotropnými látkami, s ktorými môžu nakladať oprávnené subjekty iba v súlade s príslušnými zákonnými podmienkami. Obžalovaný medzi tieto oprávnené subjekty s určitosťou nepatrí a nepatrí.

V ostatnej časti prieskumnej povinnosti krajský súd dospel k záveru, že pri ukladaní trestu prvostupňový okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 odseku 1 až 4 Tr. zákona dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy. Prvostupňový okresný súd nepochybil, keď dospel k záveru o neexistencii poľahčujúcich (§ 36 Tr. zákona) a existencii jednej priťažujúcej okolnosti /§ 37 písm. m) Tr. zákona/ a správne pritom použil aj ustanovenie § 38 odsek 2 Tr. zákona a tiež ustanovenie § 41 odsek 2 Tr. zákona, ktorým ukladal obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody podľa zásad tzv. asperačnej – zostrujúcej zásady, kedy priťažujúcu okolnosť o spáchaní viacerých trestných činov už v súlade so zásadou zákazu dvojitého pričítania tej istej okolnosti správne nepoužil. Obžalovanému uložil potom trest odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonnej sadzby podľa § 173 odsek 3 Tr. zákona – 7 rokov, ktorého výmera ešte zodpovedá naplneniu očakávaného účelu trestu u obžalovaného. Vzhľadom na jeho osobu a trestnú minulosť, u ktorého do úvahy prichádzala a prichádza preto aj prísnejšia výmera, je výlučne už iba teoretickou úvahou, pri absencii odvolania prokurátora. Správne a zákonné je aj zaradenie obžalovaného na výkon takto uloženého úhrnného trestu odňatia slobody do prísnejšieho ústavu, do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženía, vzhľadom na naplnenie zákonných podmienok tak, ako na to správne prvostupňový okresný súd poukázal, pričom aj keby do úvahy

prichádzalo prísnejšie zaradenie, toto by z dôvodu už uvádzanej absencie odvolania prokurátora možné byť nemohlo. Správne a zákonné sú aj ďalšie výroky, a to trest prepadnutia veci a uložené ochranné opatrenie – ochranný dohľad, čo len v súhrne podporí dosiahnutie naplnenia očakávaného účelu trestu u obžalovaného.

Vzhľadom na uvedené dôvody preto odvolanie obžalovaného bolo krajským súdom ako nedôvodné, podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuté.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť n i e j e prípustná.